

Sygn. akt I KZ 38/21

POSTANOWIENIE

Dnia 9 listopada 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki

w sprawie **mjr. rez. K.N.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 9 listopada 2021 r.,

zażaleń pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej kpt. A.K., oskarżonego mjr. rez. K.N. i jego obrońcy na postanowienie Wojskowego Sądu Okręgowego w P. z dnia 28 czerwca 2021 r., sygn. akt So (...),

w przedmiocie zasądzenia na rzecz oskarżycielki posiłkowej kpt. A.K. wydatków związanych z ustanowieniem pełnomocnika

postanowił:

zmienić zaskarżone postanowienie w ten sposób, że zasądzić od oskarżonego mjr. rez. K.N. na rzecz oskarżycielki posiłkowej kpt. A.K. kwotę 7.902,00 (siedem tysięcy dziewięćset dwa 00/100) złote tytułem wydatków związanych z ustanowieniem pełnomocnika.

UZASADNIENIE

Wojskowy Sąd Okręgowy w P., wyrokiem z dnia 29 października 2020 r., sygn. So (...), warunkowo umorzył postępowanie karne prowadzone wobec mjr. rez. K.N. o zarzucane mu czyny. Nadto, zobowiązał oskarżonego do wpłacenia pokrzywdzonej kpt. A.K. kwoty 2.000 zł tytułem zadośćuczynienia za „doznane przez nią krzywdy” oraz zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe.

Z apelacjami od tego wyroku wystąpili prokurator oraz pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej kpt. A.K..

Po rozpoznaniu tych apelacji, Sąd Najwyższy, wyrokiem z dnia 17 maja 2021 r., I KA 15/20, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, zaś kosztami postępowania odwoławczego obciążył Skarb Państwa i oskarżycielkę posiłkową kpt. A.K. w częściach równych.

Pismem z dnia 15 czerwca 2021 r., pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej kpt. A. K. wniósł o zasądzenie od oskarżonego na rzecz oskarżycielki posiłkowej kwoty 27.453,60 zł, obejmującej podatek VAT, tytułem zwrotu wydatków poniesionych w związku z ustanowieniem pełnomocnika w sprawie.

Zaskarżonym postanowieniem Wojskowy Sąd Okręgowy w P. zasądził od mjr. rez. K.N. na rzecz oskarżycielki posiłkowej kpt. A.K. kwotę 9.102 zł, obejmującą podatek VAT, tytułem wydatków związanych z poniesionymi kosztami ustanowienia zastępstwa procesowego.

Zażalenie na to postanowienie wnieśli: pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej kpt. A.K., oskarżony mjr rez. K.N. oraz jego obrońca.

Pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej zaskarżył wskazane postanowienie w części, tj. w zakresie nieuwzględniającym wniosek oskarżycielki posiłkowej o zasądzenie kosztów procesu ponad kwotę 9.102 zł, tj. co do niezasądzonej kwoty 18.351,60 zł. Zaskarżonemu postanowieniu zarzucił obrazę przepisów postępowania, a to art. 616 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 632 pkt 2 k.p.k. w zw. z § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015 r., mającą wpływ na treść orzeczenia, poprzez uwzględnienie wniosku pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej jedynie w części, wskutek dokonania dowolnej, nie zaś swobodnej oceny przedstawionego przez wnioskodawczynię materiału dowodowego, a w konsekwencji błędne uznanie, że oskarżycielce posiłkowej należy się jedynie zwrot faktycznie uiszczonej należności z tytułu ustanowienia pełnomocnika, w sytuacji, gdy w umowie z dnia 12 grudnia 2019 r. oskarżycielka posiłkowa zobowiązała się do zapłaty wynagrodzenia w wysokości zawartej we wniosku z dnia 15 czerwca 2021 r., co stanowi

oświadczenie, o którym mowa w treści § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015 r., a uzgodniona kwota nie przekracza sześciokrotności stawki minimalnej.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę postanowienia poprzez zasądzenie zwrotu kosztów postępowania zgodnie z treścią wniosku z dnia 15 czerwca 2021 r.

Obrońca oskarżonego mjr. rez. K.N. zaskarżonemu postanowieniu zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia, polegający na uznaniu, iż istnieją podstawy do zasądzenia na rzecz oskarżycielki posiłkowej kosztów zastępstwa procesowego w wysokości przekraczającej minimalne stawki określone w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie, podczas gdy okoliczności sprawy przeczą takiemu pogładowi.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez zasądzenie na rzecz oskarżycielki posiłkowej kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 2.520 zł.

Z kolei oskarżony mjr rez. K.N. w swym zażaleniu nie sformułował zarzutów, lecz wskazał, że w związku z postępowaniem poniósł już spore koszty, a gdy uwzględni się zasądzoną w zaskarżonym postanowieniu kwotę, to - mając na uwadze jego sytuację finansową - w sumie da to „ogromną kwotę”. Skarżący podniósł także, że oskarżycielka posiłkowa zwracając się do kancelarii prawniczej powinna liczyć się z tym, iż poniesie wysokie koszty udziału prawnika w postępowaniu. Wreszcie, stwierdził, że bezpodstawnie zasądzono wynagrodzenie dla oskarżycielki posiłkowej, pomimo nieuwzględnienia wniesionej przez jej pełnomocnika apelacji oraz nieobecności pełnomocnika na rozprawie odwoławczej.

W konkluzji skarżący wniósł o uwzględnienie jego zażalenia.

W odpowiedzi na zażalenie oskarżonego mjr. rez. K.N. pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej wniósł o jego nieuwzględnienie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej jako niezasadne nie zasługiwało na uwzględnienie. Natomiast częściowo zasadne okazały się zażalenia oskarżonego mjr. rez. K.N. i jego obrońcy.

Przypomnieć trzeba, że w myśl art. 627 k.p.k. w sprawach z oskarżenia publicznego to od skazanego sąd zasądza koszty sądowe na rzecz Skarbu Państwa oraz wydatki na rzecz oskarżyciela posiłkowego. Zgodnie zaś z art. 629 k.p.k., powyższy przepis stosuje się odpowiednio w razie warunkowego umorzenia postępowania. Do wydatków, jakie zasądzić należy na rzecz oskarżyciela posiłkowego należą niewątpliwie te, które związane są z ustanowieniem w sprawie jednego pełnomocnika (art. 616 § 1 pkt 2 k.p.k.). Skoro zatem co do oskarżonego mjr. rez. K. N. warunkowo umorzono postępowanie karne w sprawie o zarzucane mu czyny, a oskarżycielka posiłkowa ustanowiła w sprawie jednego pełnomocnika, to stosownie do powołanych przepisów zaistniała podstawa do zwrotu jej przez oskarżonego wydatków z tym związanych i dlatego należało co do zasady uwzględnić jej wnioski w tym zakresie. W tej części zażalenie oskarżonego mjr. rez. K.N., kwestionującego w ogóle zasadność zasądzenia od niego na rzecz oskarżycielki posiłkowej wydatków związanych z ustanowieniem pełnomocnika, nie mogło więc przekonywać.

Co się zaś tyczy samej wysokości kwoty zasądzonej tytułem wydatków związanych z ustanowieniem pełnomocnika, stwierdzić trzeba, co następuje. Pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej w swoim zażaleniu odwołał się do treści § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie, zgodnie z którym wniosek o zasądzenie kosztów zastępstwa prawnego i kosztów adwokackich może zawierać oświadczenie o wysokości kosztów obciążających stronę z tytułu wynagrodzenia adwokata. W braku takiego oświadczenia, opłatę ustala się w wysokości odpowiadającej stawce minimalnej, chyba że okoliczności określone w § 15 ust. 3 tegoż rozporządzenia przemawiają za innym jej ustaleniem. W ocenie skarżącego tego rodzaju oświadczenie stanowiła w sprawie niniejszej załączona do wniosku z dnia 15 czerwca 2021 r. umowa łącząca oskarżycielkę posiłkową z tym pełnomocnikiem, którą miał pominąć Wojskowy Sąd Okręgowy wydając zaskarżone postanowienie.

Z umowy tej wynikać miało, że oskarżycielka posiłkowa zobowiązała się do dokonania zapłaty wynagrodzenia na rzecz pełnomocnika w łącznej kwocie stanowiącej równowartość sześciokrotności minimalnych stawek określonych wskazanym rozporządzeniem. Skoro zatem wysokość wynagrodzenia została określona konkretnie w tym oświadczeniu, a przy tym nie przekraczała dopuszczalnych stawek, tj. nie była wyższa niż sześciokrotność stawek minimalnych, to nie było dopuszczalne ocenianie nakładu pracy pełnomocnika, lecz tytułem wydatków związanych z ustanowieniem pełnomocnika należało wedle skarżącego zasądzić wnioskowaną kwotę, a więc 27.453,60 zł.

Ze stanowiskiem tym nie sposób się zgodzić.

Rozpocząć należy od tego, że przepisy art. 627 k.p.k. w zw. z art. 629 k.p.k. nie zawierają normy stanowiącej podstawę ustalania wysokości zasądzanych na rzecz oskarżyciela posiłkowego kosztów, a w szczególności normy uprawniającej do wniosku, że zasądzeniu podlegają wszystkie koszty poniesione w związku z ustanowieniem przez niego pełnomocnika z wyboru, bez względu na ich wysokość, jeżeli tylko zostały udokumentowane. Nie sposób więc abstrahować od regulacji art. 616 § 1 pkt 2 k.p.k., w myśl której do kosztów procesu należą „uzasadnione wydatki stron, w tym z tytułu ustanowienia w sprawie jednego obrońcy lub pełnomocnika”.

Oskarżycielkę posiłkową i jej pełnomocnika - adwokata ustanowionego z wyboru, łączy umowa określająca jego wynagrodzenie w granicach dopuszczalnej, szerokiej autonomii (por. art. 16 ust. 1 ustawy - Prawo o adwokaturze). Słusznie zwrócono już jednak uwagę w orzecznictwie, że zasada umowności ustalania opłat za czynności adwokackie, uwzględniająca prawa rynku, obowiązuje tylko między stronami umowy. Inaczej zaś wygląda sytuacja w przypadku opłat za czynności adwokackie przed organami wymiaru sprawiedliwości, stanowiących podstawę do zasądzenia przez sądy kosztów zastępstwa prawnego i kosztów adwokackich, które podlegają reglamentacji (zob. np. postanowienie składu siedmiu sędziów SN z dnia 23 marca 2011 r., I KZP 1/11; postanowienie SA w Katowicach z dnia 8 lutego 2012 r., II AKz 61/12; postanowienie SA w Szczecinie z dnia 25 lutego 2015 r., II AKa 134/12 czy postanowienie SA w Katowicach z dnia 4 grudnia 2018 r., II AKz 930/18).

Przepis art. 16 ust. 2 ustawy – Prawo o adwokaturze przewiduje delegację ustawową dla Ministra Sprawiedliwości do określenia w drodze rozporządzenia wysokości opłat za czynności adwokackie przed organami wymiaru sprawiedliwości, stanowiących podstawę do zasądzenia przez sądy kosztów zastępstwa prawnego i kosztów adwokackich, mając na względzie, że ustalenie opłaty wyższej niż stawka minimalna, o której mowa w ust. 3 art. 16, lecz nieprzekraczającej sześciokrotności tej stawki, może być uzasadnione rodzajem i zawartością sprawy oraz niezbędnym nakładem pracy adwokata. Z kolei art. 16 ust. 3 przewiduje delegację dla Ministra Sprawiedliwości do określenia w drodze rozporządzenia stawek minimalnych za czynności adwokackie, mając na względzie rodzaj i zawartość sprawy oraz wymagany nakład pracy adwokata. Z § 15 ust. 1 wydanego przez Ministra Sprawiedliwości rozporządzenia z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie, o którym już była mowa, a wydanego w oparciu o powyższą delegację wynika, że opłaty stanowiące podstawę zasądzania kosztów zastępstwa prawnego i kosztów adwokackich ustala się z uwzględnieniem stawek minimalnych, zaś § 15 ust. 3 przewiduje, że opłatę w sprawach wymagających przeprowadzenia rozprawy ustala się w wysokości przewyższającej stawkę minimalną, która nie może przekroczyć sześciokrotności tej stawki, ani wartości przedmiotu sprawy, jeśli uzasadnia to:

1) niezbędny nakład pracy adwokata, w szczególności poświęcony czas na przygotowanie się do prowadzenia sprawy, liczba stawieniectw w sądzie, w tym na rozprawach i posiedzeniach, czynności podjęte w sprawie, w tym czynności podjęte w celu polubownego rozwiązania sporu, również przed wniesieniem pozwu;

2) wartość przedmiotu sprawy;

3) wkład pracy adwokata w przyczynienie się do wyjaśnienia okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, jak również do wyjaśnienia i rozstrzygnięcia istotnych zagadnień prawnych budzących wątpliwości w orzecznictwie i doktrynie;

4) rodzaj i zawartość sprawy, w szczególności tryb i czas prowadzenia sprawy, obszerność zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności

dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego lub biegłych sądowych, dowodu z zeznań świadków, dowodu z dokumentów, o znacznym stopniu skomplikowania i obszerności.

Z powyższego dobitnie wynika zatem, że wysokość opłat za czynności adwokackie przed organami wymiaru sprawiedliwości, które stanowią podstawę prawną do ustalenia wysokości wydatków poniesionych z uwagi na ustanowienie jednego pełnomocnika w sprawie, jest limitowana wysokością rzeczywiście poniesionych kosztów i nie może być wyższa aniżeli sześciokrotność stawki minimalnej. Z kolei w sprawach wymagających przeprowadzenia rozprawy zasądzenie kosztów wyższych aniżeli stawki minimalne wymaga wykazania zaistnienia okoliczności to uzasadniających, o których mowa w § 15 ust. 3 rozporządzenia. Ocenie należy tu poddać m.in. nakład pracy adwokata z uwzględnieniem rodzaju i złożoności sprawy, a także obszerności zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Aktualny pozostaje więc pogląd wyrażony na gruncie poprzednio obowiązującego rozporządzenia dotyczącego omawianej materii, że wysokość kosztów procesu zasądzanych w sprawie karnej od przeciwnika procesowego na rzecz strony, której racje zostały w procesie uwzględnione, jest limitowana wysokością rzeczywiście poniesionych kosztów, przy czym nie może przekroczyć sześciokrotności stawki minimalnej. Ponadto ustalając wysokość żądanych kosztów, sąd bierze pod uwagę niezbędny nakład pracy obrońcy lub pełnomocnika, a także charakter sprawy i wkład pracy zastępcy prawnego w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia (por. postanowienie składu siedmiu sędziów SN z dnia 23 marca 2011 r., I KZP 1/11). W konsekwencji w sprawach wymagających przeprowadzenia rozprawy wnioszek strony, której racje w procesie uwzględniono, o zasądzenie jej od przeciwnika procesowego wydatków poniesionych na ustanowienie jednego pełnomocnika czy obrońcy, o ile ta strona domaga się zasądzenia stawek wyższych niż minimalne, podlega ocenie sądu przez pryzmat wystąpienia okoliczności uzasadniających takie podwyższenia, o jakich mowa we wspomnianym § 15 ust. 3 rozporządzenia. Powyższe prowadzi do wniosku, że nie ma tutaj żadnego automatyzmu w tym sensie, że oświadczenie strony o zasądzenie wydatków w określonej kwocie wynikającej z umowy łączącej daną stronę z jej obrońcą czy pełnomocnikiem, sąd

powinien w każdym wypadku uwzględnić. To rolą strony występującej o zasądzenie jej wydatków w podwyższonej wysokości jest wykazanie wystąpienia okoliczności *in concreto* to uzasadniających. W orzecznictwie w tym kontekście zasadnie podkreśla się, że zasądzenie wynagrodzenia wyższego od minimalnego wymaga ustalenia i wskazania, jakie są okoliczności uzasadniające to postąpienie, związane z charakterem sprawy, zwiększonym nakładem pracy oraz wkładem pracy w przyczynienie się do wyjaśnienia sprawy i rozstrzygnięcia. Żądana wysokość tych kosztów winna zostać udokumentowana. Nie można bowiem aprobować stanowiska, że zasądzenie kosztów (wynoszących sześciokrotność stawki minimalnej) nie podlega kontroli sądu (postanowienie SA w Krakowie z dnia 11 kwietnia 2019 r., II AKz 171/19).

Wprawdzie z § 16 przywołanego rozporządzenia wynika, że wniosek o zasądzenie kosztów zastępstwa prawnego i kosztów adwokackich może zawierać oświadczenie o wysokości kosztów obciążających stronę z tytułu wynagrodzenia adwokata, zaś w przypadku braku takiego oświadczenia, opłatę ustala się w wysokości odpowiadającej stawce minimalnej, chyba że okoliczności określone w § 15 ust. 3 przemawiają za innym jej ustaleniem, to jednak w kontekście powyższych uwag, nie może być on odczytywany jako przesądzający o konieczności każdorazowego uwzględnienia wniosku o zasądzenie stronie kosztów we wskazywanej w jej oświadczeniu wysokości. Za powyższym przemawia wykładnia systemowa § 16 w powiązaniu z § 15 rozporządzenia. Innymi słowy, przepis § 16 rozporządzenia umożliwia jedynie stronie złożenie oświadczenia o wysokości kosztów obciążających ją z tytułu wynagrodzenia adwokata, nie przesądza jednak, że ostatecznie koszty te zostaną zasądzone w wysokości wskazanej w oświadczeniu strony. Oświadczenie to podlega bowiem właśnie ocenie sądu. Z przepisu tego wynika przy tym, że jeżeli jednak omawianego oświadczenia strona w ogóle nie złożyła, to – co do zasady - należy zasądzić jej wydatki w wysokości odpowiadającej stawce minimalnej. Tym samym, strona domagająca się zasądzenia jej wydatków w kwocie przewyższającej stawki minimalne powinna złożyć wskazane oświadczenie i wykazać zasadność owego podwyższenia.

Przenosząc powyższe rozważania na realia rozpatrywanej sprawy zauważyć trzeba, że w ocenie pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej oświadczenie, o jakim tu mowa, stanowiła pominięta jakoby przez Wojskowy Sąd Okręgowy umowa zawarta pomiędzy oskarżycielką posiłkową a tym pełnomocnikiem, w której kpt. A.K. zobowiązała się do dokonania zapłaty wynagrodzenia na rzecz pełnomocnika w łącznej kwocie stanowiącej równowartość sześciokrotności minimalnych stawek. Rzecz jednak w tym, że jak już wskazano wyżej, umowa ta jest wiążąca jedynie dla jej stron, a nie dla sądu, a więc nie może rodzić automatycznej konieczności zasądzenia na rzecz oskarżycielki posiłkowej wskazanej tam kwoty jako wynagrodzenie. Mając na uwadze wcześniejsze wywody, zgodzić się należy z zapatrywaniem, że ustalona w umowie z adwokatem kwota nie musi stanowić podstawy zasądzenia poniesionych wydatków procesowych. Sąd powinien je ustalić w granicach między jednokrotnością a sześciokrotnością stawki minimalnej, uwzględniając niezbędny nakład pracy i charakter sprawy (postanowienie SA w Krakowie z dnia 4 lipca 2019 r., II AKz 353/19). Ustalona w umowie wysokość opłat za czynności adwokackie nie musi stanowić podstawy zasądzenia przez sąd poniesionych przez tę stronę kosztów zastępstwa prawnego. W rozpoznawanej sprawie nie jest więc ona dla Sądu wiążąca. Skarżąca nie dostrzega, że w powoływanym w uzasadnieniu jej zażalenia postanowieniu SN z dnia 24 stycznia 2018 r., II KK 324/16 wyraźnie taki pogląd prawny wyrażono.

Uwzględnić też trzeba i to, że zgodnie z twierdzeniami pełnomocnika i załączonymi do wniosku z dnia 15 czerwca 2021 r. kopiami czterech paragonów fiskalnych, oskarżycielka posiłkowa dokonała na rzecz swego pełnomocnika z tytułu zastępstwa procesowego wpłat w wysokości 9.102 zł (a więc w wysokości ustalonej przez Wojskowy Sąd Okręgowy). Nie może budzić wątpliwości, że wydatkami, jakie podlegają zwrotowi oskarżycielce posiłkowej są te, które rzeczywiście w sprawie poniosła. Jak już wywodzono wcześniej, wysokość poniesionych przez stronę wydatków związanych z ustanowieniem adwokata zasądzanych od przeciwnika procesowego na rzecz strony, której racje zostały w procesie uwzględnione, jest limitowana wysokością rzeczywiście poniesionych kosztów. Trafnie podkreśla się, że chociaż pełnomocnika (obrońcę) z wyboru łączy z jego klientem umowa określająca jego wynagrodzenie, w którą sąd nie ma prawa ingerować, nie oznacza

to, że sąd jest pozbawiony możliwości kontroli, a oskarżony jest zwolniony od dokumentowania wysokości poniesionych wydatków (zob. przywołane już postanowienie SA w Krakowie z dnia 11 kwietnia 2019 r., II AKz 171/19). W sprawie niniejszej oskarżycielka posiłkowa udokumentowała poniesienie wydatków w związku z ustanowieniem pełnomocnika w sprawie jedynie na kwotę 9.102 zł.

Realia sprawy nie wskazują, aby uzasadnione było zasądzenie kosztów w żądanej przez pełnomocnika wysokości i z tego względu, że nie wykazał on, aby zaistniały powody, dla których winny zostać w sprawie przyznane koszty w maksymalnej wysokości przewidzianej przez rozporządzenie. W szczególności nie wykazał pełnomocnik, aby reprezentowanie oskarżycielki posiłkowej w sprawie niniejszej wiązało się z ponadprzeciętnym nakładem pracy z jego strony, a przy tym sprawa nie należała do zawiłych pod względem prawnym czy faktycznym. Tym samym pełnomocnik nie wykazał wystąpienia wyjątkowych okoliczności uzasadniających zasądzenie kosztów reprezentacji w stawkach maksymalnych.

Z przywołanych wcześniej powodów zażalenie pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej nie mogło zostać uwzględnione przez Sąd Najwyższy.

Częściowo zasadne okazały się natomiast zażalenia oskarżonego mjr. rez. K.N. i jego obrońcy. Wprawdzie wykazano, że oskarżycielka posiłkowa poniosła tytułem ustanowienia w sprawie pełnomocnika koszty w wysokości 9.102 zł, a twierdzenia obrońcy, że nie mogły posłużyć do tego paragony fiskalne nie mogą przekonywać, to jednak uwzględnić należy przebieg postępowania odwoławczego w niniejszej sprawie, czego Sąd Okręgowy nie uczynił. Mianowicie, jak już podnoszono, z apelacjami od wyroku Sądu pierwszej instancji wystąpili prokurator oraz pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej kpt. A.K.. Po rozpoznaniu tych środków odwoławczych, Sąd Najwyższy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, zaś kosztami postępowania odwoławczego obciążył Skarb Państwa i oskarżycielkę posiłkową kpt. A.K. w częściach równych. Tym samym oskarżony nie może być obciążony wydatkami na ustanowienie pełnomocnika na potrzeby postępowania odwoławczego, jakie poniosła oskarżycielka posiłkowa, skoro jej apelacja nie została uwzględniona, a przy tym obciążono ją wraz ze Skarbem Państwa kosztami postępowania odwoławczego. Zwłaszcza, że pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej

na rozprawie apelacyjnej się nie stawił, a jego rola w tym stadium sprowadzała się w istocie do sporządzenia i wniesienia środka odwoławczego. Dlatego też Sąd Najwyższy uznał, że zasądzenie od oskarżonego na rzecz oskarżycielki posiłkowej kwoty 9.102 zł tytułem wydatków związanych z poniesionymi kosztami ustanowienia zastępstwa procesowego nie było prawidłowe. Mając przy tym na uwadze, że stawka minimalna za obronę przed Sądem Najwyższym wynosi 1.200 zł (§ 11 ust. 2 pkt 6 wskazanego rozporządzenia), o tyle Sąd Najwyższy obniżył należną oskarżycielce posiłkowej kwotę i w efekcie zasądził od oskarżonego mjr. rez. K.N. na rzecz oskarżycielki posiłkowej kpt. A.K. kwotę 7.902 zł. Jako że koszty z tytułu wydatków na ustanowienie pełnomocnika z wyboru zasądzone są na rzecz samej strony, nie wchodziło w rachubę podwyższenie kwoty 1.200 zł o podatek VAT.

Kierując się powyższym, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.